

Jézus Urunk tanítása

2024. október 4.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok hívásomat, s elfogadtátok, és elzarándokoltatok e helyre.

De köszöntöm mindazokat is, akik lélekben vannak jelen, s megpróbálták veletek egyé válni e engesztelésben.

A mai nap két tanítás volt felétek adva¹: az első tanítás, amelyet megadtam számotokra, az arról szól, hogy az Emberfia nem azért jött a világba, hogy szolgáljanak Neki, hanem azért, hogy Ő szolgálhasson, és üdvösséget árasszon. Hisz az első tanítást, amely ugye úgy szól, hogy jelen vannak a tanítványaim, és köztük ketten, Zebedeus fiai, Jakab és János megkérdezik a Mestert, a Názáretit, hogy volna egy kérésük Feléje, hogy ülhetnének-e az Örök Dicsőségben egyikük a jobbán, másikuk a balján. De a Mester, a Názáreti megkérdezi tőlük, hogy mindent el tudnak-e úgy fogadni, ami jelen lesz, hogy:

– Isztok-e abból a kehelyből, amelyből Én iszok? Meg tudtok-e úgy kereszttelkedni a keresztséggel, ahogy Én megkeresztelkedtem?

Erre mindketten válaszolva, hogy:

– Meg tudjuk tenni.

És ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok így mondtam feléjük:

– A kehelyből inni fogtok, ahogy Én, és nektek is jelen lesz. A keresztségben is épp úgy meg tudtok kereszttelkedni, ahogy Én megkeresztelkedtem. De hogy az Örök Dicsőségben ki ül jobbomon és balomon, azt Én nem tudom nektek elmondani. Ott majd az foglal helyet, akinek elkészített.

Ezen a tizenkettő tanítvány, ahogy jelen van, a tíz neheztelt a kettőre, hogy ők miért akarnak ennyire kiváltságos helyen lenni a Mesterrel. A Mester kiválasztotta őket tanítványainak, tanította őket, együtt éltek a mindennapokban, és nem arra tanította, hogy egyikük vagy másikuk jobban kitűnjön a másik tanítvány mellett, hanem arra tanította, hogy mindenki legyen egyforma.

Mert ugye ebben a tanításban az is jelen van, hogy az Emberfia nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem azért jött, hogy Ő szolgálhasson, és Életét adja az üdvösségért.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *Az uralkodásról és a szolgálatról* (Mt 20,320–28) és *Az irgalmas szamaritánus* (Lk 10,25–37).

El lehet gondolkodni, hogy az élet odaadása is az üdvösségért, amely az emberek felé, a felebarát felé árad.

De ebben a tanításban az is jelen van, hogy ugye jelen vannak az előljáróitok, akik zsarnokoskodnak felettetek, és az embereik pedig a hatalmukat megmutatják felettetek.

Most a jelenben, a mai napokban, ahogy éltek, hányszor és hányszor tapasztaljátok meg, hogyan zsarnokoskodnak felettetek, és hogyan akarják a hatalmukat megmutatni, de nemcsak megmutatni, hanem rátok erőltetni. Ezekről óvakodni kell, egy kicsit önmagatokba nézni, és elgondolkodni a tanításokon, amelyeket hónapról hónapra adtam számotokra, amelyben mindig jelen van, hogy egy kicsit többet kell önmagatokból adni a felajánlásban, az imádkozásban, és hogy elfogadd a felebarátot a mindennapokban. Mert ugye vannak azok, akiknek van hatalmuk, de a hatalmukat szinte fölözi még a vagyonuk, és úgy érzik, hogy a vagyon és a hatalom őket már arra kötelezi, hogy zsarnokoskodjanak a kicsinyeken és az egyszerű embereken, tehát nem tartják őket szinte felebarátnak a testvériségben, ahogy tanítottalak benneteket. És itt a tanítványaimnak is azt mondtam, hogy:

– Ti ne ilyenek legyetek! Ti szeressétek egymást, és fogadjátok el egymást. És ha valaki ki akar tűnni közületek, megteheti úgy, hogy legyen mindenkinek a szolgája.

És ha valaki első akar lenni közülük, legyen mindenkinek a szolgája, és adjon számukra segítséget a kegyelemben. Mert itt úgy fejeződik be ez a tanítás: Az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak Neki, hanem azért, hogy Ő szolgálhasson, Életét odaadhassa, hogy üdvösséget nyerhessetek ez által.

Ugye, milyen csodálatos ez a tanítás mondanivalója? Hogy az Emberfia miért is van jelen köztetek, hogyan akar benneteket tanítani a szeretetre, hogy elfogadd a felebarátot, és a felebaráttal próbálj meg együtt élni.

De a másik tanítás, amelyet már a golgotai menetben adtam meg számotokra, az szintén ehhez kapcsolódik, mert ugye ott oda megy a királyi tisztviselő, hogy próbára tegye a Názáretit. És megkérdezi Tőle, hogy mit gondol, mi a legfontosabb az életben, és hogyan alakítsuk ki az életünket.

Erre mi a válasz, akit próbára akar tenni, a Názáretitől?

– Nem olvastad az *Írást*? És mi van az *Írásban* leírva? „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből, teljes elmédből.”

Ugye, milyen csodálatos, hogy ha így tudsz szeretni?

És:

„Szeresd felebarátodat épp úgy, mint önmagadat.”

Ez nagyon nehéz! Sokan és sokan nem tudják megérteni, hogy a felebarátot hogyan lehet szeretni épp úgy, mint önmagadat.

Erre az a válasz:

– Menj, és e szerint cselekedj, és élj, hisz jól válaszoltál, amit kérdeztem.

De még mindig nem elég a válasz, megkérdezi, hogy:

– Ki az én felebarátom?

S ekkor jött ugye a példabeszéd, hogy a rablók kezére került, összeverték véresre, és félholtan ott hagyták. Nem az egész tanítást mondom el ismételtén, de ugye arra visz a papnak az útja – a papnak! –, aki ránéz, és tovább megy, vagyis elment mellette. Neki nem fontos, hogy legyen felebarátja, nem fontos, hogy a felebaráttal együtt tudjon működni, és ez mostanában nagyon-nagyon sokszor jelen van a jelen pásztoraimban. Néha nekik is kéne egy kis irgalmasság a szeretetből, hogy felismerjék, szívükbe zárják, és ők is e példabeszéd szerint cselekednének. De nem úgy, ahogy ez a pap, aki elment mellette.

Utána jön ugye a levita, aki annyival tett többet, hogy azért megállt, és jobban megnézte, hogy mi történt vele. S ő is tovább megy.

És jön egy olyan, akit szinte néha kiközösítettek, mert ő számariai volt. Oda Engem sem, Jézus Krisztus Uratokat se fogadtak. És ő megállt, látta, hogy rablók kezére került, kifosztották, de ez mind nem volt elég, véresre verték, és félholtan ott hagyták. S neki megesett rajta a szíve, olajat és bort öntött sebeire, majdan bekötözte, tehát gondoskodott róla. De ez még mind nem volt elég számára, feltette teherhordó állatára, és elvitte a legközelebbi fogadóhoz. Ott gondoskodott róla. És másnap oda megy a fogadóshoz, és ad neki kettő dinárt, s azt mondja:

– Gondoskodjál róla. De ha többet költenél, mint ez a kettő dinár, amit adtam, visszajövet megadom neked.

Erre megkérdezem a tisztviselőtől, hogy a három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe kerülő embernek, akit véresre vertek, kifosztottak, és félholtan ott hagytak?

Ő azt mondotta:

– A harmadik, aki felismerte, és segített neki.

Erre a válasz:

– Akkor te is menj, és cselekedj e szerint, és irgalmasságot kaphatsz általa.

Tehát fontos elgondolkodni, hogy a felebaráti szeretet hogyan van jelen a mindennapi életetekben, hogyan tudtok egymásra számítani, ha szükség van a segítségnyújtásra, a kegyelemre, ha szükség van például, most Én nem példabeszédben mondom, de csak így, hogy például szükséged van segítségre az imában, mert úgy érzed, „egyedül ebben a nagy feladatban talán kevés vagyok, de vannak nekem jó felebaráti testvéreim, akikhez bizalommal fordulhatok, és akik bizalommal meghallgatnak, és ígéretet is tesznek az imában”.

S akkor már nem egyedül imádkozol, hanem ketten, hárman, esetleg négyen, attól függ, hány testvéredhez fordulsz bizalommal a felebaráti szeretet által.

De sose felejtsetek el, ahol ketten vagy hárman vagytok jelen, ott Én és Édesanyám is jelen vagyok, és Mi is imádkozunk veletek, hogy éreztétek az

imának az erejét a kegyelem által, ami megerősít benneteket a mindennap jelenlétében.

Ugye, hamarosan lesz egy ünnepetek, amelyet úgy mondotok, hogy a Magyarok Nagyasszonya, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok 2000-ben úgy mondtam felétek, hogy a Magyarok Királynője. Hisz már nemcsak jelképes korona van az Édesanya fején, hanem jelen van az a Korona, amelyet a földi helytartó, II. János Pál pápa, aki ezt a nevet vette fel, áldást adott, és megszentelte, és intelmekkel küldte vissza e népnek. Ezért akkor azt mondtam, hogy már nemcsak Magyarok Nagyasszonya tiszteletet lehet mondani az Édesanya felé, hanem a Magyarok Királynője, aki óvja és védi az országot a nemzetben, akik itt jelen vagytok, és itt éltek, és bizalommal fordulhattok e Királynőhöz kérelemmel, fohással, felajánlással az imaszándékaitokban. De ha megtörténik a segítségnyújtás, akkor soha nem szabad megfeledkezni a hála köszönetében, hogy: „Igen, megtörtént a meghallgatás, akkor megnyitom szívemet, és kifejezem a mérhetetlen hálámat és köszönetemet e Édesanyának és e Királynőnek.”

Ahogy elmondtam már, ezt sok ország nem mondhatja el magáról, amelyet ti. Ezért kell biznotok és reménykednetek az Édesanya jelenlétében, a Királynői mivoltában.

Hányan és hányan várjátok a változást, a csodát, a segítségnyújtást az országotokban?

De Én, Jézus Krisztus Uratok most őszintén, felétek fordulva, tegyétek kezeteiket a szívetekre, és őszintén válaszold meg magadnak: Te mit teszel ezért a változásért, ezért a segítségnyújtásért, ezért a kegyelemért? Megteszed legalább a mindennapi imában, ha mást nem, a vállalásodat, az egy tized *Szentolvasót*, amelyet felajánlasz e Királynő és Édesanya oltalmába, hogy adja meg a védelmet és a segítséget, mert szükség van rá?

Mert az Édesanya a védőpalástot, amelyet odaadtak Neki, jelképesen országotok fölé terítette, hogy védelmet árasszon, segíthesse az Ő alattvalóit a nemzetben. De ez mind-mind csak akkor tud megvalósulni, ha egyre többen és többen oly testvéreim lesztek, akik őszintén teszitek kezeteiket szívetekre, és megkérdezitek önmagatokat, hogy: „Én is cselekedtem ehhez a segítségnyújtáshoz a kegyelemben, vagy elindulok, és én is cselekedni fogok.”

El kell gondolkozni, nem csak várni, és nem csak kritizálni, és nem csak ítéletet mondani, mert eljön az idő, amikor éppen felettetek mondanak ítéletet, akik ítélkeztek. Igaz, hogy sokan nem hisznek benne, csak mikor szembetalálják magukat, akkor döbbenek rá, hogy: „Jé! Valóban megíthetnek.”

Tehát fontos elgondolkodni, hogy ez az Édesanya, aki ennek az országnak a Királynője, nemcsak Tőle várni a segítséget és a védelmet, és örökkön örökké kritizálni, gyűlöletet, irigységet, kapzsiságot, féltékenységet szítani, hanem a szeretet kegyelme és a béke öröme, amely

összeköthet, megerősíthet, és várva az Édesanya királynő-mivoltának segítségnyújtását a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Hogy valóban őszinte felebaráti testvérekké váljatok, ahogy a tanításban adtam, és ne olyanokká váljatok, mint az előljárók, akik zsarnokoskodnak, és az embereik pedig a hatalmukat megmutatják felettetek, mert abból soha nem jól lehet kijönni. Vannak fájdalmak, bánatok, szomorúságok, megaláztatások és kítaszítottságok, és akkor nagyon-nagyon nehéz ismét megkapaszkodni, és elindulni az úton. Legyen bennetek a felebaráti szeretet a béke örömeiben, megnyitni a szívet a kegyelemhez, „a kegyelem áradjon reánk, melegítsen fel, erősítsen meg, hogy tudjunk haladni az élet-útpályánkon, a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy őszinte testvérekké válva a felebaráti szeretetben e mai tanítás révén, amely a példabeszédben és a tanításban volt jelen, hogy ez által megerősödve, eggyé válva a kegyelem által”.

S ennek reményében áradjon reátok ma áldásom, amelyet kiválasztott Mária testvérem által küldök felétek, hogy töltsé be szíveteket, lelketeket, de szíveteket és lelketeket csak úgy tudom megérinteni, ha előtte megnyisátok szíveteket és a lelketeket, mert szükségetek van e kegyelemre, e melegségre, e ajándékra, amely megerősít a mindennapokban, a mindennapokhoz, a vállaláshoz, a működéshez, és eggyé válva a testvéri felebarát szeretetében.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltsé el szíveteket, lelketeket e melegség, amely megerősít a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy felismerjétek a felebarátot, és váljatok eggyé a szeretet, kegyelem által, hogy tudjatok hinni, bízni és reménykedni egymás felé a mindennap-jelenlétben.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!